

Co chtějí muži od žen?

6. března 2010

„Nejlépe se cítím se [ženou](#), s níž nemusím být ve střehu.“ „Chlap se musí chválit, kdykoli udělá něco dobře.“ „Jsmo úplně jednoduchá stvoření a lze na nás hrát jako na klarinet.“ Tak jednoduše zní rady tří zkušených mužů, jichž jsem se u příležitosti pondělního stého výročí MDŽ zeptala, jaké nás chtějí [mít](#).

* LN Jakých kvalit si na ženě nejdříve všimnete a jakých si nejvíce ceníte?

Jan Bubeník: První, čeho si všimnu, je úsměv a oči, v nich je spousta energie a informací, jak žena vnímá svět. Cení si vzájemné důvěry a odpovědnosti. Důležité je, aby věděla, kdo je, co chce a jestli má definovanou svou vnitřní identitu. To je totiž základní předpoklad, aby jako partnerka mohla být spokojená. Potřebuji, aby mě měla ráda takového, jaký jsem, abych mohl trávit čas přirozeně a nemusel přemýšlet, zda ji něčím neirituji. To je energeticky velmi náročné. Apak je pro mě velice důležité, jestli je mazlivá, zda oba máme chuť na fyzický kontakt a potřeba toho kontaktu je přibližně stejná. Pavel Maurer: Nejlépe se cítím se ženou, s kterou nemusím být ve střehu. Cení si věrnosti a tolerance vůči mně. První čtyři vteřiny vůbec nemůžu vnímat ženu jinak, než jak vypadá. A je mi vlastně jedno, jestli je štíhlá a atraktivní nebo trochu při těle – důležité je, že mě prostě zaujme. Obě moje manželky mě přitahovaly sexuálně a současně jako případné maminky mých dětí, a proto jsem asi vyhověl jejich přání. Vždycky si totiž ony vybraly Václav Marhoul: První dojem je vždycky fyzického charakteru, tedy líbí-nelíbí. Poté se snažím zjistit, jakou má povahu, intelekt a charakter, a když je i nadále všechno správně, řeším, zda je s ní zábava, abych se nenudil a měl si s ní opravdu o čem povídat. Jan Bubeník: Pro mě je také zásadní, z jakého rodinného prostředí žena vychází. Jestliže rodinná zázemí partnerů jsou velice rozdílná, lze to jen velmi těžko překonat. Fyzická blízkost v naší rodině byla vždycky velice důležitá, i mezi dětmi a rodiči, kdežto v rodině mé manželky mají tu privátní bublinu kolem své osobnosti i mezi členy rodiny docela velikou. Naše rozdílná rodinná zázemí nakonec vedla až k našemu rozchodu.

* LN Jaké jsou hlavní příčiny neshod mezi mužem a ženou?

Václav Marhoul: Největší problém je, když se partneři minou v životních hodnotách. Na základě své morální stupnice má každý nějaký vztah k lidem, k věcem a svému okolí. Tam musí nastat soulad. Pokud se na těchto hodnotách neshodnou, je všechno špatně a jakékoli další rozpory jsou už jen důsledkem špatného základu. Jan Bubeník: Většina problémů vzniká, když muž a žena nemají jednoznačně a přirozeně rozdělené role a když mají potřebu lézt do role archetypálně vymezené tomu druhému. K vážnému problému ve vztahu dochází, když v něm přestane fungovat důvěra a získáte pocit, že se v něčem nemůžete spolehnout jeden na druhého. Z prostředí, které vás utvářelo, se také odvíjí, co je pro vás zásadní a co ne, na čem můžete stavět, na čem udělat kompromis a přes co se nepřenesete. Pavel Maurer: V mé generaci byl oblíbený bonmot Jana Wericha, v němž vysvětloval, jak funguje jeho manželství: „My máme rozdělené úlohy. Moje žena řeší takové ty podružnosti, jako co s penězi, které vydělám, a já rozhoduji o těch zásadních věcech, třeba jaký je náš vztah k Tchaj-wanu.“ Pár si musí ujasnit pozice, a když si to dobře rozdělí, tak je všechno v pohodě.

* LNA co když manželky mužům odpírají sex? Je to důvod k rozpadu vztahu?

Václav Marhoul: To je určitě špatně. Jan Bubeník: Je to jeden z faktorů, který říká, že ve vztahu je něco špatně. Pro mě je fyzická blízkost zásadní. Pavel Maurer: Když spolu nespí, tak už to nejsou vlastně manželé. Základní složka vztahu neexistuje a tím manželství končí.

* LN Jste schopni ženě tolerovat to samé, co tolerujete sami sobě?

Pavel Maurer: Nedokážu si představit, že bych toleroval nevěru. Když mou důvěru žena jednou zklame, tak se s tím dá těžko smířit. Možná že to snad není důvod k ukončení vztahu, ale zapomenout to nejde. Dávny atavismus zřejmě způsobuje, že naše tolerance k nevěře ženy je asi menší, než je tomu opačně. Václav Marhoul: Nemůžete udělat nějaký „reset“ vztahu. Nevěra je těžké zranění srdce a duše. Já si myslím, že to důvod k ukončení vztahu je, pokud je podveden ten, kdo silně miluje. Pro takového člověka je nevěra přímý zásah pod čáru ponoru a je jenom otázkou času, kdy loď vztahu půjde ke dnu. Ale pokud podvedený člověk toho druhého tak moc nemiluje, dokáže se přes to asi i přenést. Jan Bubeník: Nevěra je zranění důvěry. Funkčnost vztahu se může nějakým způsobem obnovit, ale tu jízvu vždycky budete nějakým způsobem cítit. My muži asi potřebujeme mít jistotu, že genetickou informaci posunujeme my, a ne jiný samec.

* LN Jaký vztah je pro vás ideální?

Jan Bubeník: Já chci mít vztah krásný, hluboký a intimní. To je, proč ženy pro mě vůbec jsou. Abych s tou jednou mohl mít rodinu, to je důvod mé existence na tomhle světě. Nic víc není. Václav Marhoul: Silný a harmonický vztah, který znamená strašně moc, vlastně absolutně všechno. Je to rozhodně důležitější než třeba práce. Pavel Maurer: Myslet na ženu ve smyslu vztahu je tak samozřejmé jako myslet na vzduch, stromy, vodu. Vztah se ženou je součástí planety.

* LN Je vhodné, aby se muž přizpůsoboval ženě? Podle Darwinovy teorie dlouhodobě nejúspěšnější nebývá ten nejsilnější, ale ten, který se uměl nejlépe přizpůsobit.

Václav Marhoul: V určitých situacích to vhodné je, a v určitých zase vůbec ne. Lituji muže, kteří nemají koníčky, své zájmy a svůj svět. Není důležité, jestli lepší modely, zahradníci, sportují nebo kutí v dílně... Chlap se musí cítit svobodný. A když mu to žena umožní, udělá pro ni a pro rodinu všechno. Ale v okamžiku, kdy mu jeho svět odpírá, postaví se na zadní. Nebo se začne přizpůsobovat, vyklízet jednu pozici za druhou a stává se z něj muž pod pantoflem. Ale to samé platí pro ženy. Mají třeba svůj svět, kterému se říká babinec. Ženy mají své dny. V tu chvíli je dobré zůstat doma a hlídat děti. Jsou věci, ve kterých se lidé nesmějí omezovat. Pavel Maurer: Je to o rozdělení teritorií. Ve vztahu muž potřebuje toleranci, důvěru, obdiv, potěšení a pochvalu. Všichni chceme, aby ženská řekla: „To je dobrý,“ když něco uděláme.

* LN Schází vám pochvala od žen?

Jan Bubeník: Když dlouho nepřichází, je to špatné. Fyzické potřeby muže jsou 80 % veškerého předpokladu pro zbývající nadstavbu, aby mohl vůbec fungovat. V tomhle reagujeme na první signální. Tady je úplně krystalicky vidět rozdíl: žena každý den skládá nádobí do myčky, a když to chlap jednou náhodou udělá, má pocit, že se stalo něco zcela výjimečného. A když pochvala nepřijde, je tam velká frustrace. Ale když se pochvala dostaví,

my to příště uděláme zase, my si přijdeme pro tu pochvalu a třeba se kvůli ní rozkrájíme. Jsme úplně jednoduchá stvoření a lze na nás hrát jako na klarinet. Václav Marhoul: Chlap se chválit musí, kdykoli udělá něco dobře. Pokud to žena umí, tak si [ho](#) omotá kolem prstu a on si toho vůbec nevšimne. Když od něj něco chce, nesmí prudit, citově vydírat ani podrážděně štěkat. Hlavně musí jít jednoduše a rovnou k věci. „Dneska odpoledne vynes odpadky.“ To stačí. To ale neznamená, že se v tu chvíli sebere a půjde, protože jakožto svobodný člověk se musí trochu rozmyslet, jestli půjde hned, nebo třeba za hodinu. A ne že za pět minut žena řekne „Proč jsi je ještě nevynesl?“. V tu chvíli je všechno špatně. Jan Bubeník: V případě opakování povelu přichází rebelie, a to rebelie zásadní a ke konfliktu vedoucí. Pavel Maurer: Myslím, že ženy ale také potřebují pochválit. Umí se přes nedostatek uznání přenést možná snadněji než my, ale potřebují to a my s tím také šetříme. Jan Bubeník: Jsou to taky lidi! Je to o promazávání vztahu, aby fungoval hladce. Ženské potřebují pochválit v úplně jiných momentech. Když jim to fakt sluší, je potřeba s opravdovostí a se zájmem ve správnou chvíli říct „jsi úžasná“ a den je pak pro oba plný sluníčka. Václav Marhoul: „Sluší ti to, opravdu dneska vypadáš parádně,“ to je velmi důležitá věta. Anebo občas překvapit a koupit kytku. Jen tak, bez důvodu.

* LN Jak je to s otevřeným projevováním citů? Nemáte s tím problém? Ženám to schází.

Václav Marhoul: Když je člověku dvacet a je zamilovaný, tak má v rámci drsňáckých stereotypů pocit, že dívce nesmí říct „miluji tě“, protože v tu chvíli ukáže slabost, která může být zneužita. Jedna z velkých svobod zralého člověka je, že to klidně řekne, nebojí se otevřít. Pavel Maurer: V tom je právě ta zamilovanost, že člověk jde s kůží na trh a svou slabost a zranitelnost klidně ukáže. Jan Bubeník: Bez rizika, že si sundáte ochranný štít, se nemůžete zamilovat a nemůže vzniknout hluboká láska.

* LN Jací jste, když jste zamilovaní?

Pavel Maurer: Chci s ní být pořád a neustále. Václav Marhoul: Těším se domů. Jan Bubeník: Myslím na ni a spontánně mě napadá, čím bych jí udělal radost. Potřebuji se s ní dělit o pozitivní i negativní emoce, o svoje strachy a vítězství. Vztah je vysloveně o potřebě sdílení zážitků a jejich vytváření. Prožívat lásku, to je jako líčit hezkou past na vlastní prožitky.

* LN Proč nás nepouštíte do svých mužských spolků? Proč máte někdy potřebu od nás utíkat?

Václav Marhoul: Čas od času to je správně. Praktikuji to velmi výrazně. Léta jezdíme s kamarády na pánskou jízdu na hory. Je to týden totální svobody, povoleno je naprosto vše, jenom tam nesmějí ženy a děti. Je nás tam šestadvacet, spí se na palandách ve dvou místnostech, topí se v kamnech, nádoby se myje dvakrát za celou dobu... Zkrátka pohoda. Kteroukoli ženu by z toho asi trefil šlak. Pavel Maurer: Také mám partičku, se kterou jezdím na hory, ale zajímavé je, že byť odejdeme od svých rodin a manželek, tak se o nich dost často bavíme. Neodstříhneme se, nezapomínáme. Ale mezi chlapy je strašná spousta témat, která jsou vyřešena během vteřiny nebo se vůbec neřeší. Všechno je velmi jednoduché, máme totiž stejný komunikační jazyk. Jan Bubeník: Jezdím také na hory s partou z bývalé práce. Je to jako skupinová terapie, úplné uvolnění, přivezeme si salámy, kyselé okurky, pivo a slupky od salámu a prázdné plechovky se svobodně vrší... A na konci léta děláme tzv. apaluchu – akci tatínků s dětmi ve stylu „S tebou mě baví svět“. Věci se řeší úplně jinak a snadněji, než kdyby tam byly ženy. Děti mohou chodit v jednom tričku celý týden, když chtějí. Ono se jim nic nestane. Důležité a nedůležité se najednou prohodí a děti zažívají úžasná dobrodružství.

* LN Není tedy nakonec lepší život bez nás žen?

Václav Marhoul: To teda není. Stačí přesně ten týden, jednou za rok, aby nás to bavilo. Jan Bubeník: S dvěma špinavými tričky a zbytkem čistého kufru chlap strašně rád dorazí do přístavu a těší se, jak bude zase čistý jako lilie.

* LN Jaké bychom my ženy měly být, abyste s námi byli šťastní?

Pavel Maurer: Ideální je pro mě žena, která mě má opravdu ráda. Jan Bubeník: Úplně stačí, abyste byly spokojené vy s námi. Láska nás přirozeně nutí dávat ji zpátky. Dlouhodobá láska je vzájemné dobíjení a předávání pozitivní energie je podstatou partnerství. Nikdy to není padesát na padesát, v různých etapách života jsou lidé schopní dávat různě a musí se střídát v tažení káry jejich vztahu. Pozitivní zpětná vazba dovoluje lidem si vztah užívat a s láskou zestárnout. Ale když to nefunguje a ukáže se, že děti nebudou mít možnost vidět mezi rodiči souznění a lásku, tak je čestnější to odpískat a zkusit to s někým jiným. Václav Marhoul: Úžasná žena je ta, která způsobí, že ji milujeme stále. Jan Bubeník: Máte na nás ovládač, na kterém jsou asi tři čudlíky. Václav Marhoul: Jsme jednoduchá stvoření se snadnou údržbou.

Jaká žena je úžasná? Ta, která způsobí, že ji milujeme stále. Jan Bubeník

ŠTĚPÁNKA STROUHALOVÁ